

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobce: **Mgr. L. M.**
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem Čimelice 112

proti
žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 16. 9. 2021, čj. PPR-1299-117/ČJ-2012-990131

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2021, čj. PPR-1299-117/ČJ-2012-990131 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 893 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 16. 11. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (dále též „**žalovaný**“) ze dne 16. 9. 2021, čj. PPR-1299-117/ČJ-2012-990131 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

byla žalobci podle § 190 odst. 8 ve spojení s § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o služebním poměru**“) přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení ve věcech služebního poměru vedeného pod sp. zn. PPR-1299/ČJ-2012-990131 (dále též „**Odvolací řízení**“) ve výši 10 700 Kč, a to k rukám zmocněnce žalobce.

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 9. 2021.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

3. V úvodu odůvodnění žalovaný vymezil, že předmětem Napadeného rozhodnutí je náhrada nákladů Odvolacího řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím o službě přesčas ze dne 14. 8. 2018, čj. PPR-1299-72/ČJ-2012-990131 (dále jen „**Původní rozhodnutí**“). Výrokem I. předmětného rozhodnutí bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru č. 4590/2011 ze dne 28. 11. 2011. Výrokem II. pak byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 10 890 Kč. Proti výroku II. Původního rozhodnutí podal žalobce správní žalobu, o které rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 7. 2021, čj. 9 Ad 15/2018 - 85 (dále též „**Zrušující rozsudek**“) a to tak, že výrok II. Původního rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný dále reprodukoval relevantní část odůvodnění Zrušujícího rozsudku, ve které soud odůvodnil, v čem shledal pochybení žalovaného.
4. Úvodem odůvodnění samotného výroku Napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že s ohledem na procesní úspěch žalobce bylo namíste přiznat žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve smyslu § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, když rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru č. 4590/2011 ze dne 28. 11. 2011 bylo výrokem I. Původního rozhodnutí z důvodu odvolání podaného žalobcem zrušeno a věc byla vrácena služebnímu funkcionáři, který rozhodnutí vydal. Žalobci přitom byla jako náhrada nákladů Odvolacího řízení přiznána částka ve výši 10 700 Kč, sestávající z mimosmluvní odměny v plné výši (7 úkonů po 1 000 Kč) ve výši 7 000 Kč, mimosmluvní odměny ve výši jedné poloviny (2 úkony po 500 Kč) ve výši 1 000 Kč a náhrady hotových výdajů (9 úkonů po 300 Kč) ve výši 2 700 Kč.
5. Za úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**advokátní tarif**“), přitom žalovaný považoval podání odvolání ze dne 12. 12. 2011 včetně jeho odůvodnění ze dne 27. 12. 2011, účast na jednání senátu poradní komise policejního prezidenta dne 13. 2. 2012, vyjádření k věci ze dne 23. 2. 2012, účast na jednání senátu poradní komise policejního prezidenta dne 19. 3. 2012, vyjádření k věci ze dne 26. 3. 2012, opatření proti nečinnosti ze dne 18. 5. 2015 a seznámení žalobce se spisovým materiálem ze dne 25. 5. 2015. Za úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 2 advokátního tarifu žalovaný považoval žádost o doplnění senátu poradní komise policejního prezidenta o zástupce odborové organizace ze dne 11. 5. 2015 a upřesnění odvolání ze dne 1. 8. 2018, a to s přihlédnutím k § 11 odst. 3 advokátního tarifu, podle kterého za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 předmětného ustanovení náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší a za současného respektování odůvodnění Zrušujícího rozsudku, ve kterém soud uvedl, že tyto dva úkony nelze považovat za účelné a plnohodnotné úkony ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu. V souhrnu tak byla dle žalovaného žalobci přiznána finanční náhrada za 9 úkonů

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

právní služby, včetně hotových výdajů, tzv. režijního paušálu podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v témže počtu.

6. Žalovaný dále uvedl, že žalobcem požadovanou náhradu jízdních výdajů za cestu uskutečněnou dne 25. 5. 2015 ze sídla advokátní kanceláře v Písku do místa jednání senátu poradní komise policejního prezidenta v Praze (rozuměj seznámení se se spisovým materiálem, pozn. soudu), a to včetně náhrady za promeškaný čas, žalobci nepřiznal. Z úřední činnosti totiž žalovaný zjistil, že zmocněnec žalobce měl v období od 9. 2. 2015 do 8. 3. 2018 zřízenou pobočku na adrese Myslíkova 23, Praha 1, přičemž § 14 odst. a) advokátního tarifu (*sic!*) stanoví, že advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby „*při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět*“. Žalovaný uvedl, že *a contrario* je tak zřejmé, že pokud je úkon prováděn v místě, které je sídlem advokáta, náhrada za promeškaný čas mu nenáleží a stejnou optikou je třeba pohlížet i na náhradu jízdních výdajů, neboť ty jsou s náhradou za promeškaný čas svázány. Žalovaný poukázal na komentářovou literaturu k advokátnímu tarifu opřenu o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 1995, sp. zn. 2 Tzn 10/95, ve kterém soud vyložil, že použití osobního automobilu k cestě za úkonem právní pomoci do místa, které není totožné se sídlem advokátní kanceláře, je třeba považovat za účelně vynaložené cestovní výdaje. Žalovaný dovodil, že využije-li advokát automobilu k jízdě do místa, které je totožné se sídlem advokátní kanceláře, o účelně vynaložené náklady se nejedná. Opětovně v tomto kontextu odkázal na odbornou literaturu, dle které lze podle žalovaného za sídlo advokáta považovat i jím zřízenou pobočku. Konečně žalovaný upozornil na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2018, čj. 5 Ad 22/2014 - 75, ve kterém soud konstatoval, že náklady na cestovné ze sídla advokáta nacházejícího se v Písku do Prahy (za účelem zajištění osobní účasti na ústním jednání v dané věci), za situace, kdy má právní zástupce v Praze založenou a využívá svou pobočku, nejsou účelně vynaloženými náklady.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě předeslal, že Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně jej posoudil, že rozhodnutí žalovaného je založeno na nesprávném právním názoru žalovaného a že žalovaný porušil procesní předpisy a tato porušení mají vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí.
8. Následně žalobce shrnul jednotlivá rozhodnutí, která Napadenému rozhodnutí předcházela (od prvního rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru č. 4590/2011 ze dne 28. 11. 2011). K Původnímu rozhodnutí žalobce uvedl, že výrokem II. mu byla přiznána náhrada nákladů ve výši 10 890 Kč, přičemž součástí této náhrady byla i náhrada cestovních výdajů ve výši 1 190 Kč a náhrada promeškaného času ve výši 600 Kč. Žalobce poukázal, že Zrušujícím rozsudkem byl výrok II. Původního rozhodnutí zrušen a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
9. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že postupem žalovaného došlo k porušení procesních předpisů a práv žalobce, které mají za následek nesprávnost a nezákonnost Napadeného rozhodnutí.
10. Primárně žalobce namítal, že mu bylo upřeno právo vyjádřit se ve věci před vydáním Napadeného rozhodnutí dle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Žalobce

uvedl, že k tomu, aby mohl toto své právo realizovat, je nutná součinnost služebního funkcionáře, který žalobce vyrozumí o skončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí, k čemuž nedošlo. Nestandardním pak žalobce shledává, že k vydání Napadeného rozhodnutí došlo 14 od právní moci Zrušujícího rozsudku, tedy ve velmi krátké době, oproti obvyklé situaci, kdy žalovanému trvá rozhodování v rámci služebního poměru v průměru několik měsíců. Žalobce se domnívá, že tento postup žalovaný zvolil, aby záměrně žalobci znemožnil se ve věci před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Účelem seznámení se se spisovým materiálem je dle žalobce nejen možnost vyjádření se k podkladům, ale rovněž možnost učinit návrhy na doplnění spisového materiálu a vyjádření se k názorům služebních funkcionářů; v tomto případě, s ohledem na vyjádření žalovaného v soudním řízení, k cestovním náhradám a promeškanému času. Žalovaný žalobci zabránil ve vyjádření, a to s tím cílem, aby žalobci nemusel přiznat oprávněné nároky a případně se s argumentací žalobce vypořádat. Žalobce se chtěl před vydáním rozhodnutí vyjádřit k písemnostem, které byly do spisového materiálu doloženy v souvislosti se soudními řízeními, a rovněž chtěl poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobce poukázal, že v minulosti mu bylo právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí zachováno. Nabyl proto legitimní očekávání, že mu toto právo bude poskytnuto i v tomto případě.

11. Další procesní pochybení žalovaného žalobce spatřoval v tom, že Napadené rozhodnutí bylo vydáno bez projednání senátem poradní komise. Žalobce nebyl vyrozuměn o složení senátu poradní komise a nebylo mu tedy umožněno, aby navrhl rozšíření senátu o člena odborové organizace tak, jak mu bylo umožněno v jiných věcech. Poukázal dále na ustanovení § 194 zákona o služebním poměru, s tím že pokud se jednání senátu poradní komise nekonalo, bylo správní řízení pravděpodobně stíženo vadou mající na následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce pak v tomto směru citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2014, čj. 4 As 168/2014 - 74 k možnostem soudního přezkumu postupu senátu poradní komise, resp. vnitřních předpisů správních orgánů a dovodil, že v projednávané věci nemohly být dodrženy veškeré požadavky dané na rozhodování o odvolání (a nákladech řízení) a řízení bylo zatíženo vadami majícími vliv na zákonnost a správnost Napadeného rozhodnutí.
12. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítal, že žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání ohledně náhrady cestovného a náhrady promeškaného času, neboť žalobci tyto v Původním rozhodnutí již jednou přiznal. Žalobce tak očekával, že mu tyto náklady budou opětovně přiznány. Žalovaný v Původním ani v Napadeném rozhodnutí nespornuje, že by náklady nevznikly, nebo že byla cesta uskutečněna, toliko pouze účelově namítá, že náklady na cestu byly neúčelné. Žalobce poukázal, že žalovanému je z úřední činnosti známo, že tuto otázku řešil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. 8 As 61/2019, a to v obdobné věci ke stejnému právnímu zástupci, kdy soud konstatoval, že advokátovi náleží náhrada jízdních výdajů, které odpovídají skutečně ujeté vzdálenosti, pakliže advokát prokáže, že je účelně vynaložil s poskytnutím právní služby; pokud v řízení nevyjdou najevo skutečnosti, které by zpochybňovaly tvrzenou cestu, není důvod zpochybňovat vynaložené výdaje. Žalobce pak v Napadeném rozhodnutí spatřuje úmyslné zneužívání pravomoci žalovaného směřující k zatížení žalobce dalšími náklady, neboť uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vyhlášen půl roku před vydáním Napadeného rozhodnutí, přičemž žalovaný byl účastníkem předmětného řízení, takže je s ním prokazatelně seznámen.

13. Žalobce uzavřel, že má za to, že by mu měla být přiznána náhrada cestovních výdajů a náhrada promeškaného času tak, jak mu již byla přiznána v Původním rozhodnutí, přinejmenším v částce 1 190 Kč za jízdné a 600 Kč za promeškaný čas.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 27. 12. 2021 opětovně shrnul průběh správního řízení a stručně reprodukoval námitky žalobce.
15. K námitkám pod **prvním žalobním bodem** žalovaný nejprve konstatoval, že se o náhradě nákladů řízení nevede samostatné řízení ve věcech služebního poměru. Zdůraznil, že řízení ve věcech služebního poměru o odvolání podaném proti prvostupňovému rozhodnutí vedené pod sp. zn. PPR-1299/ČJ-2012-990131 bylo pravomocně ukončeno Původním rozhodnutím již v roce 2018. Na této skutečnosti dle žalovaného nic nezměnilo ani to, že proti výroku II. Původního rozhodnutí podal žalobce správní žalobu a že byl tento výrok Zrušujícím rozsudkem zrušen.
16. Žalovaný poukázal na ustanovení § 174 zákona o služebním poměru a uvedl, že práva účastníka lze uplatňovat po celou dobu řízení, dovodil tedy, že *a contrario* platí, že není-li řízení vedeno, nemohou být uplatňována ani práva účastníka. V tomto kontextu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, čj. 5 As 8/2017 - 26, ve kterém soud uvedl, že rozhodnutím odvolacího správního orgánu se tedy končí nejen odvolací řízení, ale rovněž také řízení ve věci samé, přičemž výrok o nákladech řízení je výrokem akcesorickým, proti kterému odvolání podat nelze. Žalovaný dále argumentoval, že ze skutečnosti, že proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení nelze podat odvolání, vyplývá, že náhrada nákladů odvolacího řízení není samostatným předmětem jakéhosi dalšího vedeného řízení. Vzhledem k tomu, že o nákladech řízení není vedeno samostatné řízení, poukázal žalovaný, že žalobci tak nenáležela práva účastníka ve smyslu § 174 zákona o služebním poměru, neboť tato účastníku náleží pouze po dobu vedení meritorního řízení; žalobci tak nenáleželo ani procesní právo na seznámení se se spisem před vydáním rozhodnutí o nákladech řízení. Žalovaný zdůraznil, že forma samostatného rozhodnutí o nákladech řízení byla dána tím, že výrok II. Původního rozhodnutí byl zrušen Zrušujícím rozsudkem a nebylo tak možné rozhodnout jiným způsobem, neboť zákon o služebním poměru nestanoví pro rozhodnutí o nákladech řízení formu usnesení jako jiné právní předpisy (např. zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, nebo zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). Žalovaný tak uzavřel, že to, že je vydáno samostatné rozhodnutí o nákladech řízení, z něj nečiní rozhodnutí meritorní.
17. Nad rámec výše uvedeného pak žalovaný doplnil, že pakliže by se žalobce po vydání Zrušujícího rozsudku k náhradě nákladů vyjádřil, bylo by k takovému vyjádření přihlédnuto, nicméně by se nejednalo o realizaci procesních práv ve smyslu § 174 zákona o služebním poměru. Žalovaný se tak domníval, že nebyl povinen žalobce výslovně vyrozumívat o procesních právech ve smyslu dotčeného ustanovení, a akcentoval, že žalovanému bylo známo, že se o náhradě nákladů Odvolacího řízení bude rozhodovat znovu, tudíž pokud hodlal na svém požadavku ve vztahu k náhradě nákladů řízení cokoliv změnit, nic mu v tom nebránilo.
18. S odkazem na ustanovení § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru žalovaný připomněl, že nárok na náhradu nákladů řízení musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů od doručení rozhodnutí, jinak zaniká. I v případě

uplatnění nároku *ex post* po vydání rozhodnutí ve věci je toliko přistoupeno k vydání rozhodnutí o nákladech řízení, které je závislé na meritorním rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl dne 30. 7. 2018 řádně vyzván k vyčíslení nákladů Odvolacího řízení, což dne 1. 8. 2018 učinil.

19. Žalovaný se vymezil proti tvrzení žalobce, že mu v minulosti bylo právo nahlédnout do spisu v obdobných věcech zachováno, když uvedl, že rozhodnutí o nákladech řízení bylo vydáno teprve podruhé (v důsledku Zrušujícího rozsudku), přičemž v obou případech postupoval žalovaný shodně, tedy bez možnosti uplatnění procesních práv účastníka s ohledem na shora předestřanou argumentaci.
20. K druhému svému tvrzenému pochybení spočívajícímu v neprojednání Napadeného rozhodnutí v poradní komisi žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí o nákladech řízení není meritorním rozhodnutím ve věci, nebylo projednáno poradní komisí příslušného služebního funkcionáře. Žalovaný poukázal na znění § 194 zákona o služebním poměru, dle kterého o odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise, a konstatoval, že v projednávané věci nešlo o žádné ze jmenovaných řízení, tudíž za účelem vydání rozhodnutí o nákladech řízení nebylo nutné ustanovit senát poradní komise.
21. K námitkám soustředěným **pod druhým žalobním bodem** pak žalovaný uvedl, že je toho názoru, že postupoval správně, když žalobci náhradu jízdních výdajů a náhradu za promeškaný čas za cestu uskutečněnou dne 25. 5. 2015 pro neúčelnost nepřiznal.
22. Předně žalovaný uvedl, že závěry žalobcem připomínaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2021, čj. 8 As 61/2019 - 72, ve kterém se kasační soud otázce náhrady nákladů a promeškaného času ve vztahu k zmocněnci žalobce věnoval, nerozporuje, nicméně tyto na projednávanou věc nelze vztáhnout, neboť se jedná o odlišné okolnosti spočívající v rozdílném místě zřízení pobočky zmocněnce žalobce.
23. Žalovaný zdůraznil, že zmocněnec žalobce měl ode dne 9. 2. 2015 do dne 8. 3. 2018 na adrese Myslíkova 23, Praha 1, zřízenou pobočku své advokátní kanceláře. Seznámení se spisem, za které žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení, bylo uskutečněno dne 25. 5. 2015, tj. v rámci předmětného období.
24. Dále žalovaný reprodukoval argumentaci uvedenou na straně 4 a 5 Napadeného rozhodnutí. Nad rámec tam uvedeného pak žalovaný doplnil, že netvrdí, že k jízdě dne 25. 5. 2015 nedošlo, ani nezkoumal, zda k ní skutečně došlo, nicméně důvodem nepřiznání této finanční náhrady byla její neúčelnost s ohledem na existenci pobočky v místě úkonu správního orgánu. Dle názoru žalovaného pokud si advokát zřídí pobočky po celém území České republiky, nese náklady za přemísťování se mezi jednotlivými pobočkami on a nikoliv jeho klienti. Doplnil, že jen náklady řízení, které účastníci vynaložili, lze ve smyslu § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru nahradit.
25. Co se týče zásady legitimního očekávání, k jejímu porušení dle žalovaného nedošlo. Žalobci byla výrokem II. Původního rozhodnutí přiznána náhrada nákladů i za tuto jízdu pouze proto, že žalovaný nevěděl, že zmocněnec žalobce měl pobočku v Praze. Od té doby žalovaný zjistil, že zmocněnec žalobce má v Praze pobočku, a i přesto neoprávněně pravidelně požaduje náhradu jízdních výdajů a promeškaného času. Závěrem žalovaný

poznáměl, že Nejvyšší správní soud se k otázce pobočky v místě právního úkonu doposud nevyjádřil.

26. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Jednání

27. Při ústním jednání konaném dne 14. 2. 2022 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a dříve uplatněné argumentaci, kterou shrnuli a znovu reprodukovali.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
29. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou ve věci dány všechny podmínky řízení. Kromě jiného zkoumal, zda je výrok Napadeného rozhodnutí způsobilým předmětem přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť tímto žalovaný toliko rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru.
30. Především soud zohlednil, že proti tomuto výroku již není žalobce oprávněn brojit dalším řádným opravným prostředkem ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, čj. 5 As 8/2017 - 26), přičemž nelze uzavřít, že by uvedeným výrokem rozhodnutí nebylo zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce způsobem předvídaným v § 65 odst. 1 s. ř. s. Soud proto s přihlédnutím k závěrům vyplývajícím z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2018, čj. 22 Ad 16/2017 - 27, publ. pod č. 3785/2018 Sb. NSS, jenž rovněž připustil k věcnému přezkumu žalobu směřující proti výroku rozhodnutí o odvolání, jímž bylo podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru rozhodnuto o nákladech odvolacího řízení, nepovažoval žalobu proti výroku Napadeného rozhodnutí za nepřipustnou, a mohl tedy přistoupit k věcnému posouzení uplatněných žalobních námitek.
31. V posuzované věci je předmětem sporu především výše náhrady nákladů přiznaných žalobci v Odvolacím řízení, resp. toliko nepřiznaná náhrada nákladů za cestovné a promeškaný čas, potažmo žalobcem tvrzený nesprávný procesní postup žalovaného před vydáním Napadeného rozhodnutí.
32. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti: Ze záznamu o seznámení zmocněnce se spisem odvolacího řízení soud zjistil, že dne 25. 5. 2015 se k seznámení se spisovým materiálem dostavil zmocněnec žalobce; seznámení bylo započato v 13:00 hodin a ukončeno v 13:45 hodin. Z podání žalobce ze dne 1. 8. 2018, kterým mj. vyčíslil náhradu nákladů řízení, se podává, že žalobce vyúčtoval náklady na cestu zmocněnce dne 25. 5. 2015 ze sídla jeho advokátní kanceláře do místa seznámení se spisem, tj. cesta Písek – Praha, tj. 120 km na jednu cestu, tedy 240 km celkem, osobním automobilem Škoda Octavia, RZ X, při průměrné spotřebě motorové nafty 5,3 l/100 km a ceně 36,10 Kč/l a opotřebení 3,70 Kč/km. Celkové cestovní náhrady vyčíslil žalobce částkou 1 347,20 Kč. Žalobce dále vyúčtoval na nákladech řízení promeškaný čas za zmocněnce strávený cestou

ze sídla jeho advokátní kanceláře do místa seznámení se spisem dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu částkou ve výši 100 Kč za ½ hodinu, celkem tedy vyúčtoval 600 Kč za promeškaný čas. Z Původního rozhodnutí soud zjistil, že žalobci byla přiznána náhrada za jízdní výdaje za jízdu uskutečněnou dne 25. 5. 2015 k seznámení se spisovým materiálem, kdy tato byla korigována (s ohledem na zjištěnou kratší vzdálenost, jedna cesta á 106 km) na částku 1 190 Kč. Náhrada za promeškaný čas byla žalobci přiznána v požadované výši, tj. 600 Kč. Z vyjádření žalovaného k žalobě proti Původnímu rozhodnutí ze dne 14. 1. 2019 soud zjistil, že v části IV. žalovaný uvedl, že si vyžádal informace od České advokátní komory za účelem odstranění pochybností o existenci pobočky advokátní kanceláře zmocněnce žalobce. Přílohou vyjádření je odpověď České advokátní komory na žádost o informace ze dne 3. 1. 2019, čj. 02.74-000003/19-002, ze které se podává, že zmocněnec žalobce měl v období od 9. 2. 2015 do 8. 3. 2018 zapsanou pobočku své kanceláře na adrese Myslíkova 23, Praha 1. Z e-mailového sdělení zmocněnce žalobce ze dne 9. 1. 2019 soud zjistil, že zmocněnec žalovanému sdělil, že měl pobočku v Myslíkově ulici, tato byla zřízena v roce 2015 jako občasná pobočka, přičemž takto fungovala jen v roce 2015; následně již nebyla využívána.

33. Žalobce předně namítal, že Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné (ačkoliv nespecifikoval z jakého důvodu).
34. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

35. Soud takové vady Napadeného rozhodnutí neshledal. Z Napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel a jak jej právně posoudil. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. Z Napadeného rozhodnutí jasně vyplývají důvody, pro které byla žalobci náhrada nákladů řízení přiznána v dané výši a jakými úvahami se žalovaný při posuzování výše nákladů řídil. Ostatně ani sám žalobce nespecifikoval, v čem namítanou nepřezkoumatelnost spatřuje.
36. Soud se proto dále zaměřil na posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí ve světle žalobních námitek.
37. Při rozhodování soud vycházel z následující právní úpravy účinné ke dni Napadeného rozhodnutí.
38. Podle § 177 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že *„[n]áklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese tento sbor. Náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník“*.
39. Podle odst. 2 předmětného ustanovení platí, že *„[j]estliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká“*.
40. Z ustanovení § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru se podává, že *„[ú]častník má právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění“*.
41. Podle § 194 zákona o služebním poměru *„[o] odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Členy poradní komise jmenuje a pravidla jejího jednání stanoví služební funkcionář, pro kterého poradní komise připravuje návrh rozhodnutí“*.
42. Z ustanovení § 13 odst. 1 advokátního tarifu se podává, že *„[a]dvokátu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby, zejména na soudní a jiné poplatky, cestovní výdaje, poštovné, telekomunikační poplatky, znalecké posudky a odborná vyjádření, překlady, opisy a fotokopie“*.
43. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu *„[a]dvokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět“*.
44. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že postupem žalovaného došlo k porušení procesních předpisů a jeho práv. Předně mu mělo být upřeno právo vyjádřit se ve věci před vydáním Napadeného rozhodnutí v souladu s § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru; žalovaný k této námitce zdůraznil, že o náhradě nákladů se nevede samostatné řízení ve věcech služebního poměru, proto žalobci v tomto ohledu nenáležela práva účastníka ve smyslu předmětného ustanovení.
45. Především zdejší soud zdůrazňuje, že otázce, zda se o náhradě nákladů řízení vede samostatné řízení, se věnoval Nejvyšší správní soud v žalovaném připomínaném rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

(na tento žalovaný ostatně odkazuje již v poučení Napadeného rozhodnutí) ze dne 29. 3. 2018, čj. 5 As 8/2017 - 26, ve kterém soud judikoval, že „(...) výrok o nákladech řízení je výrokem akcesorickým k výroku hlavnímu, tj. sleduje osud výroku hlavního a společně tvoří rozhodnutí o odvolání“.

46. Tomuto závěru pak dle názoru zdejšího soudu odpovídá i samotná dikce předmětných ustanovení zákona o služebním poměru. Ustanovení § 174 odst. 1 písm. b) předmětného zákona stanoví možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Rozhodnutí jako takové je pak upraveno v § 181 zákona o služebním poměru. Z odstavce 1 předmětného ustanovení se podává, že „[r]ozhodnutím je úkon služebního funkcionáře v určité věci, jímž se zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určeného účastníka nebo jímž se prohlašuje, že tento účastník má určitá práva a povinnosti“. Odstavec 2 pak upravuje obsahové náležitosti rozhodnutí, tedy především výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Stěžejní je pak odstavec 4 předmětného ustanovení, podle kterého „[v]ýrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění“. Z uvedeného je tak zřejmé, že rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je toliko součástí výroku, resp. rozhodnutí týkajícího se předmětu řízení o služebním poměru, z čehož lze usuzovat, že o náhradě nákladů řízení se samostatné řízení nevede.
47. S výše uvedeným pak rovněž koresponduje i názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 25. 11. 2021, čj. 7 As 94/2021 - 27, ve kterém přisvědčil Městskému soudu v Praze v tom, že „předmětem řízení ve věcech služebního poměru jsou práva a povinnosti účastníků (§ 170 zákona o služebním poměru); nejsou tím však myšlena jakákoliv práva a povinnosti účastníků (zpravidla příslušníků ozbrojených sborů), nýbrž práva a povinnosti, která mají souvislost s výkonem služby; tedy ta, která pro ně vyplývají zejména ze zákona o služebním poměru.“ I z tohoto závěru Nejvyššího správního soudu lze dle zdejšího soudu dovodit, že předmětem řízení podle zákona o služebním poměru tak nemůže být samostatné rozhodování o náhradě nákladů řízení a tudíž k rozhodnutí o nákladech řízení nelze vztáhnout právo účastníka vyjádřené v § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru.
48. Na uvedeném závěru pak nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že o nákladech řízení bylo rozhodováno samostatným rozhodnutím. Zcela přílehavě se v tomto ohledu vyjádřil devátý senát Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 24. 4. 2020, čj. 9 Ad 7/2017 - 129, když uvedl, že „[r]ozhodnutí (výrok) o nákladech řízení je výrokem akcesorickým k výroku ve věci samé a je integrální součástí rozhodnutí správního orgánu. To platí bez ohledu na to, zda je o náhradě nákladů řízení rozhodnuto současně s výrokem ve věci samé v jednom rozhodnutí či je o nákladech řízení rozhodnuto z různých důvodů samostatným rozhodnutím. Formální akt nemění akcesorickou podstatu výroku vázící k věci samé. Výrok o nákladech řízení je akcesorickým (závislým, přídatným, doplňujícím) výrokem k výroku ve věci samé a nelze požadovat, aby o tomto výroku bylo rozhodováno samostatně, míněno nikoliv formálně samostatným aktem, ale věcně – nezávisle, v jiném druhu řízení, než ve kterém je rozhodováno o věci samé. Forma rozhodování o nákladech řízení (zda v rámci meritorního rozhodnutí nebo samostatným rozhodnutím) nemůže rozhodovat o tom, že k otázce nákladů řízení má být znovu zahájováno a vedeno správní řízení se všemi jeho atributy a procesními právy účastníků, neboť řízení o nákladech jako řízení závislé již bylo vedeno v rámci věci samé, k níž se výrok o

nákladech řízení (a jejich rozsah) vztahuje a na níž závisí, neboť v rámci řízení ve věci samé může účastník uplatnit nárok na náhradu nákladů řízení, a to v situaci, kdy se vyjadřuje k podkladům rozhodnutí.“. S názorem vyjádřeným devátým senátem zdejšího soudu se osmnáctý senát zcela ztotožňuje.

49. Soud tak v postupu žalovaného, který žalobce před vydáním Napadeného rozhodnutí nevyzval k vyjádření podle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, neshledal procesní pochybení, neboť žalobci toto právo s ohledem na rozhodování toliko o náhradě nákladů řízení nesvědčilo. Jak ostatně žalovaný sám podotknul, žalobce mohl své případné vyjádření žalovanému adresovat z vlastní iniciativy poté, co obdržel Zrušující rozsudek a seznámil se s jeho odůvodněním. Jakkoli od doručení Zrušujícího rozsudku do vydání Napadeného rozhodnutí uplynula relativně krátká doba, žalobce svůj záměr doplnit své vyjádření žalovanému ani neavizoval.
50. Další procesní pochybení žalovaného pak žalobce spatřoval v tom, že Napadené rozhodnutí bylo vydáno bez projednání senátem poradní komise, tedy v rozporu s § 194 zákona o služebním poměru. Žalovaný k tomu uvedl, že Napadené rozhodnutí není ani jedním z typů rozhodnutí, u kterých zákon předpokládá rozhodování na základě návrhu poradní komise.
51. V tomto ohledu dal soud žalovanému zcela za pravdu. Napadeným rozhodnutím bylo žalovaným rozhodnuto o náhradě nákladů Odvolacího řízení. Nejednalo se tedy ani o rozhodování o odvolání (rozkladu), v přezkumném řízení, ani o námitkách proti služebnímu hodnocení, na rozhodnutí v projednávané věci tak nedopadá povinnost stanovená v § 194 zákona o služebním poměru.
52. Nadto pak soud doplňuje, že žalobce v podané žalobě nijak nespécifikoval, jakým konkrétním způsobem se měly jím tvrzené vady projevit v nezákonnosti Napadeného rozhodnutí. Žalobce v rámci své argumentace rovněž přehlíží, že senát poradní komise je toliko poradním orgánem prvního náměstka policejního prezidenta a jeho návrh má pouze doporučující charakter; poradní komise tedy není orgánem, který sám o oprávněném prostředku (či v dalších typech řízení) rozhoduje.
53. Námitky žalobce uvedené pod prvním žalobním bodem tak soud neshledal relevantní; žalovaný při vydání Napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem o služebním poměru a žalobce na jeho procesních právech nijak nezkrátil.
54. Těžištěm sporu mezi žalobcem a žalovaným je pak námitka předestřená pod **druhým žalobním bodem**, tj. oprávněnost náhrady cestovních výdajů a promeškaného času, kterou žalobce vyúčtoval za cestu dne 25. 5. 2015 ze svého sídla v Písku do Prahy za účelem poskytnutí právní služby spočívající v seznámení se se spisem.
55. Pro úplnost soud uvádí, že v dané věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že žalobci nárok na náhradu nákladů v souladu s § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru náleží, a to s ohledem na jeho úspěch ve věci.
56. Žalovaný svou argumentaci založil na úvaze, že dle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátu při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do toho místa a zpět. Analogicky pak žalovaný dovodil, že hledisko sídla (případně bydliště) je třeba uplatnit i ve vztahu k náhradě jízdních výdajů. Žalovaný pak ve své úvaze pokračoval tak, že dle odborné literatury lze za sídlo advokáta

považovat i jím zřízenou pobočku, kdy následně své úvahy aplikoval na situaci zmocněnce žalobce a dospěl k závěru, že měl-li zmocněnec žalobce zřízenou pobočku v místě prováděného úkonu, jsou hotové výdaje za cestovné a promeškaný čas neúčelně vynaložené.

57. Sídlo advokáta je upraveno v § 13 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o advokacii**“), kde je toliko stanoveno, že „[a]dvokát musí mít na území České republiky sídlo, které zapisuje do seznamu advokátů“ (v dalších odstavcích předmětného ustanovení jsou upravena specifika pro různé způsoby výkonu advokacie). Pojem pobočka sídla zákon o advokacii nezná. Jak žalovaný nicméně správně uvedl, se zřízením poboček advokátních kanceláří výslovně počítá usnesení představenstva České advokátní komory 1/1997 ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „**Etický kodex ČAK**“). Článek 16 Etického kodexu ČAK stanoví, že „[a]dvokát je povinen vykonávat advokacii především ve svém sídle. Pokud založí pobočku své kanceláře v téže nebo jiné obci anebo pravidelně poskytuje právní služby pro veřejnost v předem určené době mimo své sídlo, je povinen o tom bez zbytečného odkladu vyrozumět Komoru.“ Žádné další pravidlo (vyjma označování pobočky) Etický kodex ČAK ve vztahu k pobočce advokátní kanceláře neobsahuje.
58. Komentářová literatura k ustanovení § 14 advokátního tarifu (rovněž odkazovaná žalovaným) pak uvádí, že „[z]a sídlo advokáta tedy lze považovat i jím zřízenou pobočku, proto i na cesty z této pobočky dopadá náhrada podle komentovaného ustanovení. Tomuto závěru také přisvědčuje převažující judikatura obecných soudů. V minulosti ČAK zaznamenala neetické jednání advokáta, který účtoval soudům a klientům náhradu za promeškaný čas spočívající v cestě z pobočky k místu úkonu, ač se vůbec na pobočce nezdržoval. Takové jednání vyvolalo kárné řízení, neboť advokát se dopustil provinění vůči článku 4 odst. 3 e. k., podle něhož projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie mají být věcné, strážlivé a nikoliv vědomě nepravdivé“ (srovnej KOVÁŘOVÁ, Daniela aj. § 14 Náhrada za promeškaný čas. In: Balík, Stanislav; Diblíková, Lucie; Havlíček, Karel; Klein, Bohuslav; Kovářová, Daniela; Němec, Robert; Tichá, Hana; Vrábliková, Petra; Vychopeň, Martin; Žižlavský, Michal Vyhláška o advokátním tarifu: Komentář. Wolters Kluwer).
59. Žalovaným odkazovaná odborná literatura tak dle názoru zdejšího soudu toliko uvádí, že i v případě, že advokát cestuje v souvislosti s poskytnutím právní služby z pobočky sídla a nikoliv ze sídla samotného, jedná se o náklady, za které mu přísluší náhrada. Restriktivní interpretace, kterou zvolil žalovaný, tak nemá v textu oporu.
60. S uvedeným pak plně koresponduje i žalobcem zcela přílehavě odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2021, čj. 8 As 61/2019 - 72 (dále jen „**Rozsudek NSS**“), ve kterém kasační soud uvedl, že „[a]dvokátní tarif neupravuje otázku, zda pro účely náhrady jízdních výdajů advokáta, je rozhodné jeho sídlo či pobočka. Pouze v § 13 odst. 5 stanovuje, že není-li o výši náhrady cestovních výdajů dohodnuto jinak, řídí se výše této náhrady právními předpisy o cestovních náhradách. Tímto předpisem je myšlen zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, který v § 157 odst. 3 zakotvuje pravidlo, dle kterého přísluší zaměstnanci za každý 1 km jízdy základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu, použije-li na žádost zaměstnavatele silniční motorové vozidlo s výjimkou vozidla poskytnutého zaměstnavatelem. Z citovaného ustanovení je pro účely náhrady jízdních výdajů, které advokát účelně vynaložil v souvislosti s poskytnutím právní služby (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu), rozhodující, že je poskytována jednak základní náhrada za každý 1 km jízdy, která reflektuje faktické opotřebení vozidla, jednak náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Z výše

uvedeného tak vyplývá, že advokátovi náleží náhrada jízdních výdajů, které odpovídají skutečně ujeté vzdálenosti, pakliže prokáže, že je účelně vynaložil v souvislosti s poskytnutím právní služby. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, musí mít advokát na území České republiky sídlo, které se zapisuje do seznamu advokátů. Lze proto předpokládat, že advokát primárně bude uplatňovat náhradu cestovních výdajů právě z jeho sídla, neboť tak může efektivně doložit, jaká byla ujetá vzdálenost do místa poskytnutí právní služby. Obdobně § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu váže náhradu za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby na sídlo nebo bydliště advokáta. Nicméně není rozhodující, zda advokát cestoval ze sídla advokátní kanceláře nebo z její pobočky. Bylo by nepraktické vázat poskytnutí cestovních výdajů na jedno pevně dané místo, neboť někdy může advokát cestovat ze sídla a jindy z pobočky jeho advokátní kanceláře. Záleží potom na něm, aby prokázal, že cestoval z místa odlišného od jeho sídla zapsaného v seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou. Pokud jde o otázku prokazování skutečně ujeté vzdálenosti, je třeba zdůraznit, že podle čl. 4 odst. 3 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), mají být projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie nikoliv vědomě nepravdivé. Pakliže nevyjdou v řízení najevo skutečnosti, které by zpochybnilly tvrzení advokáta o skutečně ujeté vzdálenosti, pak není důvod pochybovat o tom, že jízdní výdaje v tvrzeném rozsahu skutečně vynaložil. Ukázalo-li by se totiž, že vědomě uváděl nepravdu, hrozilo by mu případně kárné řízení.“

61. Jak z odborné literatury, tak z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že skutečnost, že má advokát zřízenou pobočku svého sídla, *a priori* neznamená, že pro určení výše náhrady cestovních výdajů a promeškaného času je nutné zohlednit vzdálenost mezi místem poskytování právní služby a místem výkonu advokacie advokáta (ať už sídla či pobočky), a s ohledem na zachování požadavku účelnosti vynaložených nákladů jako určující brát tu vzdálenost (ať už sídla či pobočky), která je místu poskytování právní služby nejbližší. Naopak, ze závěrů vyslovených ve shora uvedeném rozsudku, s nimiž se zdejší soud zcela ztotožňuje, se nade vší pochybnost podává, že určující je toliko okolnost, odkud advokát reálně cestoval.
62. Ačkoliv žalovaný argumentoval, že Rozsudek NSS nelze na projednávanou věc vztáhnout, neboť se jedná o jinou situaci danou odlišným místem pobočky zmocněnce žalobce, soud názoru žalovaného nemohl přisvědčit. V Rozsudku NSS byla kasačním soudem řešena situace, ve které účastník uplatnil hotové výdaje a promeškaný čas za cestu jeho zmocněnce z jeho sídla v Písku do místa úkonu právní služby v Praze; správní orgán pak argumentoval neúčelností těchto nákladů s ohledem na pobočku sídla zmocněnce v Čimelicích (tj. že náhrada nákladů by se měla vztahovat pouze za cestu Čimelice – Praha). Obdobně, v projednávané věci žalobce uplatnil náhradu nákladů zmocněnce za cestu z jeho sídla v Písku do místa úkonu právní služby v Praze, kdy žalovaný tyto náklady shledává neúčelnými s ohledem na existenci pobočky zmocněnce žalobce v Praze. Principiálně se tak jedná o naprosto totožné okolnosti, přičemž argumentace žalovaného akcentující tvrzené skutkové odlišnosti je zjevně účelová.
63. Ze správního spisu pak nevyplývá nic (ostatně ani sám žalovaný nesporně skutečnost, že zmocněnec žalobce cestu z Písku do Prahy absolvoval), z čeho by bylo možné dovozovat jakékoli pochybnosti ohledně tvrzení zmocněnce, že dotčenou cestu vykonal z adresy svého sídla v Písku a nikoli z pobočky v Praze.

64. Soud proto shledal námitku žalobce, že mu měla být žalovaným přiznána náhrada nákladů spočívajících v cestovním a promeškaném čase za cesty vykonané dne 25. 5. 2015, důvodnou. Žalovaný ve věci pochybil, když žalobci uvedené náklady nepřiznal, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech, konkrétně mu bylo upřeno právo náhradu nákladů, které mu přiznává § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru.
65. Nad rámec nutného odůvodnění pak soud považuje za potřebné vyjádřit se k žalovaným v Napadeném rozhodnutí odkazovanému rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 1995, sp. zn. 2 Tzn 10/95, resp. k závěrům, které z něj žalovaný činí. Žalovaný citoval část odůvodnění předmětného rozhodnutí, ze které se podává, že použije-li ustanovený obhájce osobního automobilu k cestě za úkonem právní pomoci do místa, které není totožné se sídlem jeho advokátní kanceláře, jde vždy o účelně vynaložené cestovní výdaje. Žalovaný pak dovodil, že pakliže advokát využije osobního automobilu k jízdě do místa, které je totožné se sídlem advokátní kanceláře, o účelně vynaložené náklady se nejedná. Předně je třeba uvést, že závěr žalovaného z uvedeného rozsudku nijak nevyplývá. Jak Nejvyšší soud v odůvodnění předmětného rozsudku konstatoval, *„obhájce musí mít jistotu, že pokud použije osobní automobil k cestě ke kterémukoli soudu, jehož sídlo není totožné se sídlem jeho advokátní kanceláře, budou všechny soudy vykládat otázku náhrady za použití tohoto osobního automobilu stejně, tj. podle § 7 zák. č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, ve zněních pozdějších předpisů, ji přiznají“*, tedy záměrem bylo garantovat, v jaké situaci lze cestu osobním automobilem považovat za oprávněnou, nikoliv stanovit, v jakých případech cesta automobilem účelná není. V obecné rovině samozřejmě lze přisvědčit žalovanému potud, že v rámci jedné obce, či města lze běžně zvolit hospodárnější způsob přepravy, než je využití vlastního motorového vozidla (typicky hromadnou dopravu). Nicméně konkrétně v hlavním městě Praze může být vzdálenost mezi sídlem advokáta a místem poskytování právní služby značná a tedy cesta automobilem může představovat s ohledem na úsporu času advokáta hospodárnější prostředek přepravy; posouzení účelnosti takových výdajů je pak na správním orgánu rozhodujícím v předmětné věci.
66. V tomto kontextu zdejší soud poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. IV. ÚS 215/05, ve kterém soud uvedl, že *„[v] projednávaném případě založily obecné soudy aplikaci § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, na takovém výkladu slovního spojení „místo, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta“, podle kterého je tímto místem vždy toliko jiná obec než ta, v níž je umístěno sídlo či bydliště advokáta. Obecné soudy však přitom nevážily další výkladové alternativy včetně otázky použití různých výkladových metod. Pokud by totiž obecné soudy uplatnily také výklad teleologický, musely by se nutně zabývat účelem, který je právní normou obsaženou v § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu sledován. Účelem tohoto ustanovení je tedy poskytnutí určité míry kompenzace za to, že advokát z objektivního důvodu nemůže poskytovat právní službu, neboť v daném čase se přemísťuje z místa svého sídla či bydliště do místa poskytování právní služby. Pro takové „vyřazení“ advokáta z jeho běžné činnosti není rozhodující, zda se přesouvá ze svého sídla či bydliště do jiného kraje, okresu, obce, městské části či ulice, nýbrž to, jaká je vzdálenost a dopravní dostupnost těchto dvou míst.“* Ústavní soud zde tak dospěl k závěru, že přiznání náhrady promeškaného času rovněž není limitováno pouze na situace, kdy se místo poskytování právní služby neshoduje s místem sídla advokáta, ale zohlednit je nutné i další hlediska, tedy především vzdálenost a dopravní dostupnost.

67. Obdobně, co se týče argumentace žalovaného odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2018, čj. 5 Ad 22/2014 - 75, ve kterém soud dospěl při rozhodování o nákladech soudního řízení k závěru, že za situace, kdy právní zástupce žalobce má v Praze pobočku, nejsou náklady řízení uplatněné formou cestovného z jeho sídla nacházejícího se v Písku do Prahy účelně vynaloženými náklady, nadepsaný senát zdůrazňuje, že tento názor pátý senát zdejšího soudu zaujal ještě předtím, než byl vydán Rozsudek NSS.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

68. Jelikož bylo Napadené rozhodnutí nezákonné, zrušil je soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (bod 61 – 64) ve svém dalším postupu vázán. Žalovaný pochybil, pokud náhradu cestovních výdajů a promeškaného času vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby za cestu ze sídla zmocněnce žalobce do místa úkonu žalobci nepřiznal toliko z důvodu tvrzené neúčelnosti, kterou spatřoval v tom, že zmocněnec žalobce měl v předmětné době pobočku advokátní kanceláře v místě úkonu právní služby. Pokud advokát prokáže, že jízdní výdaje účelně vynaložil v souvislosti s poskytnutím právní služby, náleží mu jejich náhrada ve výši odpovídající skutečně ujeté vzdálenosti a s tím související náhrada promeškaného času. Nevýjdou-li v řízení najevo skutečnosti, které by zpochybnilly tvrzení advokáta o skutečně ujeté vzdálenosti, pak není důvod pochybovat o tom, že jízdní výdaje v tvrzeném rozsahu skutečně vynaložil.
69. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta, který ho v řízení zastupoval, za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu, tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a účast na jednání. Podle § 7 odst. 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3 100 = 9 300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$).
70. Žalobci dále náleží náklady za cestu advokáta k jednání soudu dne 14. 2. 2022. Pro účely výpočtu náhrady hotových výdajů v podobě cestovních výdajů platí, že není-li dohodnuto jinak, řídí se výše této náhrady právními předpisy o cestovních náhradách (§ 13 odst. 5 advokátního tarifu), konkrétně zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákoník práce**“). V § 157 odst. 3, odst. 4 zákoníku práce je upraven způsob stanovení náhrady za použití dopravního prostředku s tím, že konkrétní sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel, včetně průměrné ceny pohonných hmot na příslušný kalendářní rok jsou dále podrobně určovány vyhláškou Ministerstva práce a sociálních věcí (srov. § 189 odst. 1 zákoníku práce). Podle § 183 odst. 5 za použití § 184 zákoníku práce se celková částka cestovní náhrady zaokrouhluje na celé koruny směrem nahoru. Vyhláškou č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, je stanoveno, že sazba základní náhrady za 1 km jízdy u osobních silničních motorových vozidel činí 4,70 Kč a průměrná cena motorové nafty je 36,10 Kč. Současně platí, že při stanovení náhrady za spotřebované pohonné hmoty se z technického průkazu vozidla použije přednostně údaj o

spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropského společenství, kterým je třetí údaj o spotřebě paliva uvedený v technickém průkazu, v tomto konkrétním případě se z technického průkazu vozidla podává hodnota 5,0 l na 100 km. Vzdálenost z místa sídla advokáta do místa sídla Městského soudu v Praze činí 84 km (tuto soud ověřil dle údajů dostupných ke dni vyhotovení tohoto rozsudku na webových stránkách www.mapy.cz), nejrychleji lze tuto vzdálenost zdolat osobním automobilem za 67 minut. Dosazením výše uvedených hodnot do vzorce pro výpočet náhrady cestovních výdajů dospěl soud k závěru, že žalobci by za cestu z Čimelic do Prahy a zpět dne 14. 2. 2022 náležela náhrada ve výši 1 092,84 Kč, tj. s ohledem na výše uvedené 1 093 Kč $((5:100) \times 36,10) + 4,70 = 6,505; 6,505 \times 168 = 1 092,84$).

71. Žalobci dále náleží náhrada za promeškaný čas strávený cestou k soudu podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, kdy podle odstavce třetího předmětného ustanovení činí náhrada 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu. Žalobce uvedl, že cesta k soudu z Čimelic do Prahy trvá „cca 1 a $\frac{3}{4}$ hodiny z důvody stavebních prací na komunikaci“ na jednu cestu, tj. čtyři započaté půlhodiny. Dle údajů dostupných na webových stránkách www.mapy.cz lze tuto vzdálenost zdolat za 68 minut, dle webové stránky www.google.cz/maps pak za 67 minut. Vzhledem k tomu, že žalobce uvedl dobu trvání cesty odhadem, shledal soud, i za zohlednění případného prodloužení doby cesty z důvodů stavebních prací, jako oprávněný nárok v rozsahu 90 minut na jednu cestu. Při zpáteční cestě tak advokátu náleží náhrada za promeškaný čas v rozsahu 6 půlhodin, tj. 600 Kč.
72. Odměna advokáta tak činila 11 893 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 14 893 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. února 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu